

Mūsu Tēva ticība

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Patiesai reliģijai nebūtu jārodas no tā, kas labpatīk cilvēkiem vai senču tradīcijām, bet drīzāk no tā, kas labpatīk Dievam, mūsu Mūžīgajam Tēvam.

Cik ļoti mēs esam svētīti ar Tabernakla kora skaisto mūziku!

Mani dārgie brāļi un māsas, un draugi! Es priecājos būt šodien ar jums, es priecājos, ka man ir šī privilēģija saukt sevi par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli un ka varu tikt pieskaitīts jums.

Es atceros savu pirmo reakciju, kad tiku saņēmis šo svēto aicinājumu no Tā Kunga kalpot par jaunāko šīs Baznīcas Augstākā Prezidija locekli — es sajutos *prieka pārņemts*. Kopš tās reizes es esmu iemācījies vārdu *pazemība, pateicība* un *ticība* jaunas nozīmes.

Es varu jums apgalvot, ka par manu aicinājumu neviens nebija pārsteigts vairāk kā mani bērni un mazbērni.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā mēs nemeklējam, nedz arī mēs atsakāmies no aicinājumiem, kuri nāk no Dieva iedvesmotajiem priesterības vadītājiem. Es lūdzu, lai Dievs man dāvā spēku un saprotošu sirdi paaugstināt šo svēto aicinājumu atbilstoši Viņa gribai un mērķim.

Mums visiem pietrūkst prezidenta Gordona B. Hinklija. Viņa ietekme uz šo lielisko darbu arvien turpinās mūs svētīt.

Es jūtos ļoti pagodināts strādāt cieši tuvu ar prezidentu Monsonu. Es esmu pazinis viņu jau daudzus gadus. Viņš ir vīrs ar apbrīnojamām spējām un talantiem. Viņš ir Dieva pravietis. Viņa ticība un mīlošā sirds sasniedz visas tautas, valodas un tautības.

Es esmu pateicīgs kalpot kopā ar prezidentu Airingu, kuru es cienu un mīlu kā Dieva valstības lielisku vadītāju un skolotāju.

Kad Divpadsmit apustuļu kvorums satikās Soltleikas Tempļa augšstāva istabā, lai atbalstītu prezidentu Monsonu par 16. Baznīcas prezidentu, es apbrīnoju man apkārt esošo cilvēku neparastās dotības, gudrību un garīgumu. Tas man lika vēl skaidrāk apjaust manis paša trūkumus. Es mīlu šos labos vīrus ar diženo ticību. Es esmu pateicīgs par

iespēju pacelt savu roku, lai atbalstītu un apliecinātu savu atbalstu viņiem. Es mīlu un atbalstu elderu Kristofersonu, jaunāko locekli Divpadsmi apustuļu kворumā.

Kad Tas Kungs aicināja Frederiku G. Viljamsu būt par pravieša Džozefa Smita padomnieku, Viņš pavēlēja viņam „būt uzticīgam; palikt vietā, kuru es esmu tev norādījis; palīdzēt tiem, kas ir vāji, pacelt gurdēnās rokas un nespēcīgos ceļus.”¹ Es esmu pārliecināts, ka šis padoms attiecas uz visiem, kas pieņem aicinājumus kalpot Dieva valstībā un, protams, uz mani šajā dzīves posmā.

Dieva praviētis un mūsu prezidents

Es vēlētos bilst dažus vārdus par prezidentu Tomasu S. Monsonu. Pirms dažiem gadiem prezidents Monsons ieradās reģionālajā konferencē Hamburgā, Vācijā, un man bija tas gods viņu pavadīt. Prezidentam Monsonam ir ievērojama atmiņa, un mēs runājam par daudziem svētajiem no Vācijas — es biju pārsteigts, ka viņš tik labi atcerējās tik daudzus.

Prezidents Monsons vaicāja par brāli Maiklu Paniču, agrāko staba prezidentu, un pēc tam par patriarhu, kurš bija bijis viens no uzticamajiem pionieriem Baznīcā Vācijā. Es pastāstīju viņam, ka brālis Paničs bija smagi slims, ka viņš tika piesaistīts gultai un nespēja apmeklēt mūsu sanāksmes.

Prezidents Monsons vaicāja, vai mēs varētu viņu apmeklēt.

Es zināju, ka īsi pirms viņa brauciena uz Hamburgu prezidents Monsons pārcieta pēdas operāciju un viņš nevarēja paiet bez sāpēm. Es paskaidroju, ka brālis Paničs dzīvo piektajā stāvā mājā, kur nav liftu. Lai viņu redzētu, mums būtu jākāpj pa kāpnēm.

Taču prezidents Monsons uzstāja. Un mēs gājām.

Es atceros, cik grūti bija prezidentam Monsonam kāpt pa šīm kāpnēm. Viņš vienā piegājienā varēja pakāpties tikai dažus pakāpienus, tad apstājās un atpūtās. Viņš ne reizi neizdvesa nevienu žēlabu, un viņš arī negriezās atpakaļ. Tamdēļ, ka ēkai bija augsti griesti, šķita, ka trepes nekad nebeigsies, bet prezidents Monsons uzmundrinoši un neatlaidīgi centās, līdz mēs nokļuvām pie brāļa Paniča dzīvokļa piektajā stāvā.

Galā esot, mūsu apmeklējums bija brīnišķīgs. Prezidents Monsons pateicās viņam par kalpošanu veltīto dzīvi un uzmundrināja viņu ar smaidu. Pirms mūsu aiziešanas viņš sniedza viņam brīnišķīgu priesterības svētību.

Neviens, izņemot brāli Paniču, tuvāko ģimeni un mani, neredzēja šo drosmi un žēlsirdību.

Prezidents Monsons varēja izvēlēties atpūsties starp mūsu garajām un biežajām sanāksmēm. Viņš varēja lūgt apskatīt kādu no brīnišķīgajām Hamburgas vietām. Es esmu bieži domājis par to, cik nozīmīgi bija tas, ka no visām vietām tajā pilsētā viņš visvairāk gribēja redzēt to nevarīgo un slimo Baznīcas locekli, kurš bija uzticīgi un pazemīgi kalpojis Tam Kungam.

Prezidents Monsons ieradās Hamburgā, lai mācītu un svētītu tās zemes ļaudis, un tas arī bija tas, ko viņš darīja. Bet tajā pašā laikā, viņš veltīja uzmanību katram, vienam pēc otra. Viņa izpratne ir plaša un tālejoša, lai aptvertu vispasaules Baznīcas peripetijas, tai pat laikā viņš ir arī līdzcietīgs, lai veltītu uzmanību katram.

Kad apustulis Pēteris runāja par Jēzu, kas bija bijis viņa draugs un skolotājs, viņš minēja šo vienkāršo aprakstu: „[Viņš bija] gājis apkārt, labu darīdams.”²

Es domāju, ka to pašu var teikt par vīru, kuru mēs šodien atbalstījām kā Dieva pravieti.

Mūsu tēvu ticība

Es apbrīnoju dažādo Baznīcas locekļu izcelsmi. Jūs nākat no visiem iespējamiem dzīves slāņiem — visdažādākajām kultūrām, valodām, politiskajiem apstākļiem un reliģiskajām tradīcijām.

Šis dzīves pieredžu lielais skaits ir pamudinājis mani pārdomāt vēsti kādā no mūsu dziesmām — „Mūsu tēvu ticība.” Piedziedājumā šie vārdi tiek atkārtoti: „Mūsu tēvu ticība, svētā ticība, mēs paliksim tai uzticīgi līdz nāves dienai!”³

Mūsu tēvu ticība — man patīk šī frāze.

Daudziem Baznīcas locekļiem šie vārdi atsauc prātā drošsirdīgos pionierus, kas, pametuši savu māju omulību, ceļoja ar vagoniņiem un kājām, līdz viņi sasniedza lielo Soltleikas ieleju. Es mīlu un cienu šo agrīno Baznīcas pionieru ticību un drosmi. Manis paša senči toreiz dzīvoja okeāna otrā krastā. Starp tiem, kas dzīvoja Navū vai Ziemas Mītnē, nebija neviena no viņiem, un neviens nedevas ceļojumā pāri prērijām. Taču kā Baznīcas loceklim man ar pateicību un lepnumu ir tiesības uz šo pionieru mantojumu kā uz savu pašu.

Ar to pašu līksmi man ir tiesības uz mūsdienu Baznīcas pionieru mantojumiem, kas dzīvo katrā zemē un kuru stāsti par izturību, ticību un uzpurēšanos pievieno krāšņas, jaunas vārsmas lieliskajam Dieva valstības pēdējo dienu kora korālim.

Kad mana paša ģimene domā par frāzi „mūsu tēvu ticība,” bieži vien prātā nāk luterāņu ticība. No paaudzes paaudzē mūsu senči piederēja šai konfesijai. Īstenībā, mans dēls nesen atklāja, ka viena no mūsu ģimenes līnijām sniedzas līdz pat pašam Mārtiņam Luteram.

Mēs godājam un cienām visu ticību patiesās dvēseles, neskatoties, kur vai kad tās ir dzīvojušas, tās, kas ir mīlējušas Dievu, pat nesaņemot evaņģēlija pilnību. Mēs paceļam savas balsis pateicībā par viņu nesavtību un drosmi. Mēs pieņemam viņus kā brāļus un māšas, Debesu Tēva bērnus.

Mēs esam pārliecināti, ka būtiskas cilvēktiesības ir pielūgt „Visuvareno Dievu saskaņā ar mūsu sirdsapziņu, un atvēlam visiem cilvēkiem to pašu privilēģiju, lai viņi pielūdz kā, kur vai ko tie vēlas.”⁴

Ir daudz mūsu tēvu ticības un tradīcijas

Atjaunotajai Jēzus Kristus Baznīcai plaukstot viscaur uz zemeslodes — tagad ar vairāk kā 13 miljoniem Baznīcas locekļu — „mūsu tēvu ticībai” ir paplašināta nozīme. Vieniem tas var attiekties uz viņu ģimenes kultūras mantojumu kādā no simtiem kristiešu ticību; citiem tas var attiekties uz Tuvo Austrumu, Āzijas vai Āfrikas ticībām un tradīcijām.

Lielāko savas dzīves daļu esmu pavadījis pasaules reģionos, kur mūsu Baznīcas locekļi ir vien neliela minoritāte. Tajā laikā esmu sapratis, ka bieži, kad cilvēki mācās par atjaunoto evaņģēliju, viņi ir iespaidu pārņemti — daudzi pat vēlas pievienoties Baznīcai. Taču viņi negrib apbēdināt savus senčus; viņi domā, ka viņiem jāpaliek uzticīgiem savu tēvu ticībai.

Atceros, kad es biju jauns, kādā svētdienā mūsu sanāksmju namā es pamanīju jaunu ģimeni — jaunu māmiņu ar divām meitām. Nepagāja ilgs laiks, pirms visas trīs kristījās un kļuva par Baznīcas locekļiem.

Es ļoti labi zinu viņu pievēršanās stāstu, jo vecākās meitas vārds bija Harreta, un vēlāk viņa kļuva par manu sievu.

Harretas māte, Karmena, nesen bija zaudējusi savu vīru un pašizziņas periodā sāka interesēties par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Pēc mācību studēšanas Karmena un viņas meitas zināja, ka Baznīca ir patiesa un plānoja kristīties.

Kad Karmena par šo lēmumu pasacīja savai mātei, viņas māte bija nosodoša. „Kā gan tu vari būt tik neuzticīga savu tēvu ticībai?” viņa jautāja.

Karmenas māte nebija vienīgā, kas iebilda. Karmenas stingrā māsa, Lisa, bija tikpat noraizējusies par šiem jaunumiem. Iespējams, *noraizējusies* ir pārāk maigi teikts. Viņa bija ļoti dusmīga.

Lisa teica, ka viņa uzies tos jaunus misionārus un pateiks viņiem, cik ļoti tiem nav taisnība. Viņa soļoja uz dievnamu un uzgāja misionārus, un, jūs jau uzminējāt, Lisa arī kristījās.

Pēc daudziem gadiem Karmenas māte arī saņēma liecību, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir ticis atjaunots uz zemes. Kādu dienu viņa teica savām meitām un mazbērniem: „Es gribu atrasties tajās pašās debesīs, kur jūs.” Savos vairāk nekā 70 gados arī viņa iegāja kristību ūdeņos un kļuva par Baznīcas locekli.

Mūsu Tēva ticība

Kas tad ir mūsu tēvu ticība? Vai tā ir mūsu vecāku, vecvecāku un vecvecvecāku reliģija?

Bet kā ir ar seno ticību pirms viņiem? Kā ir ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu? Vai viņi nav mūsu tēvi? Vai mēs neesam no Israēla nama? Kā ir ar Noasu un Ēnohu, un mūsu pirmajiem vecākiem, Ādamu un Ievu?

Kā ir ar Glābēju un tiem mācekļiem, kas Viņam sekoja?

Ticība mūsu Debesu Tēvam ir bijusi konsekventa kopš laika gala, pat no pasaules iesākuma. Jānis Atklājējs aprakstīja lielo karu debesīs.⁵ Strīda jautājums bija rīcības brīvība tāpat kā šodien. Visi, kas jebkad ir dzīvojuši uz šīs zemes, bija starp tiem, kas cīnījās pret Sātānu un nostājās ar Dēlu un Tēvu. Tādēļ, vai mēs neesam parādā savu uzticību Dievam, mūsu Debesu Tēvam?

Kā Pēdējo Dienu Svēto Baznīcas locekļi „mēs ticam Dievam, Mūžīgajam Tēvam, un Viņa Dēlam Jēzum Kristum, un Svētajam Garam.”⁶ Un „mēs ticam, ka caur Kristus veikto Izpirkšanu visa cilvēce var tikt glābta, ja tā paklausīs evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem.”⁷ Mēs ticam diženajai laimes iecerei, pestīšanas iecerei, glābšanas

plānam, ar ko Dieva bērni var pieredzēt mirstību un atgriezties Tēva klātbūtnē — žēlsirdīgajai iecerei, kas tika ieviesta kopš šīs pasaules sākuma.

Šī ir tā iecere un mūsu Tēva ticība!

Es liecinu, ka Jēzus Kristus atjaunotā evaņģēlija mācība ir mūsu Debesu Tēva ticība. Tā ir Viņa patiesība, kas atklāta Viņa kalpiem praviešiem kopš tēva Ādama līdz pat mūsu laikiem. Tēvs un Dēls parādījās Džozefam Smitam, lai atjaunotu mūsu Tēva ticību uz šīs zemes, lai tā nekad vairs netiktu atņemta. Dievs alkst, lai visi Viņa bērni to saņemtu neatkarīgi no viņu izcelsmes, kultūras vai tradīcijām. Patiesai reliģijai nebūtu jārodas no tā, kas labpatik cilvēkiem vai senču tradīcijām, bet drīzāk no tā, kas labpatik Dievam, mūsu Mūžīgajam Tēvam.

Atklāsmju turpinājums ir šīs ticības būtiski svarīgs princips. Džozefa Smita pirmā lūgšana ir tam spēcīga liecība. Atklāsme ir pastāvīgs kompass, kas vienmēr palīdz uzturēt uzticību mūsu Debesu Tēva gribai un ticībai.

Mūsu Debesu Tēvs mīl Savus bērnus. Viņš sadzird visu tautu, cilšu, valodu un tautību pazemīgos un patiesos. Viņš dāvā gaismu tiem, kas meklē un godina Viņu, un ir gatavi paklausīt Viņa priekšrakstiem. Mēs priekpilni pasludinām, ka mūsu Tēva ticība ir uz zemes šodien.

Mēs aicinām ikvienu uz šīs brīnišķīgās planētas piedalīties Viņa mācībā un pārbaudīt, vai tā nav jauka, laba un vērtīga. Mēs aicinām tās patiesās sirdis mācīties šo mācību un vaicāt Debesu Tēvam, vai tā ir patiesa. Un, to darot, visi var atklāt, pieņemt un staigāt patiesā viņu Tēva ticībā, kura tiem palīdzēs.⁸

Tā ir mūsu vēsts pasaulei.

Es svinīgi liecinu par Dieva Tēva realitāti, Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, Svēto Garu un dzīvajiem praviešiem, kuri glabā atslēgas, kas ir kļuvušas par nepārraujamu saikni no Džozefa Smita līdz Tomasam S. Monsonam šodien. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

ATSAUCES

1. M&D 81:5.

2. Apustuļu darbi 10:38.

3. *Hymns*, 84.

4. Ticības apliecinājumi 1:11.

5. Skat. Jāņa atkl. 12:7–9.

6. Ticības apliecinājumi 1:1.

7. Ticības apliecinājumi 1:3.

8. Skat. Mateja 9:22.